

Πώς οι δαίμονες τρέμουν όταν οι Χριστιανοί μελετούν τα Πατερικά κείμενα...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το δράμα του γέροντα Σωφρόνιου (μαθητοῦ τοῦ ὁσίου Παΐσιου Βελιτσκόφσκυ)

Το μοναστήρι του Νιαμέτς ήταν για την Μολδαβία ότι και το μοναστήρι της Άγιας Τριάδος στην Ρωσία, ότι της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου για την Ουκρανία, ότι το Άγιον Όρος για την Ελλάδα. Για πέντε αιώνες ήταν το κέντρο της θρησκευτικής διαφώτισης στην Μολδαβία.

Από εκεί βγήκε ο περίφημος молдаβός γέροντας Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ, ιδρυτής και πατέρας του θεσμού των γερόντων στη Ρωσία στους έσχατους καιρούς. Έτσι ένας από τους πολλούς μαθητές του οσίου Παΐσιου, ο Σωφρόνιος, που εκείνη την εποχή ήταν ηγούμενος, ήταν πνευματικός άνθρωπος και αυστηρός ασκητής είδε ένα όραμα.....

Μια νύχτα, νομίζοντας πως πλησίαζε να ξημερώσει, ο Σωφρόνιος βγήκε από την πύλη του μοναστηριού και κοίταξε προς την εξωτερική πύλη, εκεί που σήμερα βρίσκεται το αγίασμα. Εκεί είδε ένα άνθρωπο που ήταν μαύρος στην όψη και φοβερός στο θέαμα. Φορούσε στρατιωτικό μανδύα και φώναζε δυνατά, όπως κάνουν οι αξιωματικοί όταν δίνουν διαταγές στους στρατιώτες. Τα μάτια του ήταν κόκκινα και γυάλιζαν σαν φλόγες. Το στόμα του ήταν σαν των πιθήκων και τα δόντια του εξείχαν απ' αυτό. Στη μέση του ήταν περιτυλιγμένο ένα τεράστιο φίδι, του οποίου το κεφάλι κρεμόταν προς τα κάτω κι από το στόμα του έβγαινε η γλώσσα σαν ξίφος. Στους ώμους του είχε σιρίτια που είχαν το σχήμα κεφαλών φιδιών και στο κεφάλι του φορούσε ένα καπέλο απ' όπου ξεπρόβαλαν φαρμακερά φίδια και τυλίγονταν σαν μαλλιά γύρω απ' το λαιμό του. Μόλις ο γέροντας Σωφρόνιος αντίκρισε όλα αυτά πέτρωσε από τον φόβο. Μετά από λίγο συνήλθε κάπως και ρώτησε τον άρχοντα αυτό του σκότους τι γύρευε τέτοια ώρα στον περίβολο του μοναστηριού. Είναι δυνατό να μην ξέρεις ότι εγώ δίνω διαταγές εδώ στο μοναστήρι σου; Απάντησε ο μαύρος. Εμείς δεν έχουμε στρατό εδώ κι η πατρίδα μας διανύει περίοδο απόλυτης ειρήνης, είπε ο ηγούμενος. Τότε συνέχισε ο μαύρος δαίμονας, μάθε πως εμένα με έστειλαν οι άορατοι άρχοντες του σκότους και βρισκόμαστε εδώ για να εγείρουμε πόλεμο εναντίον την μοναχικής τάξης. Όταν κατά την κουρά σου δίνεται τους μοναχικούς σας όρκους, δηλώνεται ότι θα μας πολεμάτε και μας προξενείτε πολλές πληγές με το πνευματικό σας οπλοστάσιο.

Πολλές φορές αναγκαζόμαστε να υποχωρούμε με ντροπή, γιατί η φλόγα της προσευχής σας μας καίει. Τώρα όμως δε σας φοβόμαστε, ιδιαίτερα μετά το θάνατο του Παΐσιου, του ηγουμένου σας. Εκείνος μας τρόμαζε και υποφέραμε πολύ στα χέρια του. Από τότε ακόμα που ήρθε εδώ από το Άγιο Όρος μαζί με εξήντα άλλους μοναχούς, εμένα με έστειλαν εδώ με εξήντα χιλιάδες στρατιώτες μας για να τον σταματήσουμε. Όσο καιρό είχε αυτός είχε την ηγουμενία δεν μπορούμε να ησυχάσουμε. Παρ' όλους τους πειρασμούς, τα τεχνάσματα και τις μεθοδείες μας εναντίον εκείνων και των μοναχών του, δεν καταφέραμε τίποτα. Και ταυτόχρονα δεν μπορεί να διηγηθεί ανθρώπινη γλώσσα τις φοβερές οδύνες, τις ταλαιπωρίες και τις δοκιμασίες που υποστήκαμε κατά την διάρκεια της διαμονής αυτού του ανθρώπου. Εδώ. Ήταν ένας έμπειρος στρατιώτης και η στρατηγική του μας εύρισκε πάντα εκτός θέσης. Μετά τον θάνατο του όμως να πράγματα άλλαξαν

κάπως και μπορέσαμε να αποδεσμεύσουμε από αυτό το φρούριο δέκα χιλιάδες δικούς μας. Έτσι μείναμε εδώ πενήντα χιλιάδες. Όταν οι μοναχοί άρχισαν να αμελούν τον κανόνα τους και να ενδιαφέρονται περισσότερο για τους αγρούς, τα κτίρια και τα αμπέλια, απαλλάξαμε άλλους δέκα χιλιάδες από τα καθήκοντα τους εδώ και οι υπόλοιποι σαράντα χιλιάδες μείναμε για να συνεχίσουμε τις προσβολές μας. Λίγα χρόνια αργότερα, μερικοί από τους μονάρχους αποφάσισαν να αλλάξουν το τυπικό του Παϊσίου, διαφώνησαν μεταξύ τους και μερικοί έφυγαν. Στο μεταξύ δόθηκε άδεια σε λαϊκούς να νοικιάζουν δωμάτια στο μοναστήρι, κι όταν μάλιστα έφεραν και τις γυναίκες τους μέσα, κάναμε γιορτή για την νίκη μας και μειώσαμε τον στρατό μας κατά δέκα χιλιάδες ακόμα. Αργότερα που άνοιξαν και τα σχολεία για νεαρά αγόρια ο πόλεμος πλησίασε μπρος στο τέλος του πια και μπορούσαμε να μειώσουμε τις δυνάμεις μας κατά δέκα χιλιάδες ακόμη, αφήνοντας εδώ μόνο είκοσι χιλιάδες δικούς μας για να επιβλέπουν τους μοναχούς.

Μόλις ο γέροντας Σωφρόνιος άκουσε όλα αυτά αναστέναξε μέσα του και ρώτησε τον μαύρο δαίμονα. Τι ανάγκη έχετε να μένετε ακόμη στο μοναστήρι αφού βλέπετε, όπως και ο ίδιος ομολογείς πως οι μοναχοί έχουν παραιτηθεί από τον πόλεμο; Τι άλλη δουλεία έμεινε ακόμα εδώ για σας; Και εκείνος ο παγκάκιστος, εξαναγκασμένος από την δύναμη του Θεού, αποκάλυψε το μυστικό του. Είναι αλήθεια πως δεν υπάρχει κανένας πια να μας πολεμήσει όπως παλιά, αφού η αγάπη έχει ψυχραθεί και έχετε προσκολληθεί σε επίγειες και κοσμικές υποθέσεις. Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα στο μοναστήρι που μας ενοχλεί και μας ανησυχεί. Είναι αυτά τα κουρελόχαρτα τα βιβλία στον όλεθρο να πάνε!! Αυτά που έχετε στην βιβλιοθήκη σας. Ζούμε με τον φόβο και τον τρόμο μήπως κάποιος από τους νεωτέρους μονάρχους τα πιάσει στα χέρια κι αρχίζει να τα διαβάσει. Μόλις αρχίσουν να διαβάζουν τα καταραμένα αυτά κουρελόχαρτα, μαθαίνουν την αρχαία ευλάβεια κι εχθρότητα σας εναντίον μας κι οι νεαροί αρχάριοι ξεσηκώνονται. Μαθαίνουν από αυτά πως οι παλιοί χριστιανοί, μοναχοί και λαϊκοί, συνήθιζαν να προσεύχονται αδιάλειπτα, να νηστεύουν, να εξετάζουν και να ξαγορεύονται τους λογισμούς, να αγρυπνούν και να ζουν σαν ξένοι και παρεπίδημοι σ' αυτόν τον κόσμο. Μετά, απλοϊκοί όπως είναι, αρχίζουν να θέτουν τις ανοησίες αυτές σε εφαρμογή. Ακόμη παίρνουν σοβαρά όλη την Αγία Γραφή. Μας βρίζουν και ωρύνονται εναντίον μας σαν άγρια θηρία. Αρκεί να σου πω ότι ένας από αυτούς τους ανόητους θερμοκέφαλους είναι αρκετός για να μας διώξει όλους από εδώ.

Είναι τόσο ανηλεείς και ασυμβίβαστοι εναντίον μας, όσο και ο θανατωμένος αρχηγός σας (ο Σωτήρας). Επί τέλους, έχουμε τόση ειρήνη και ηρεμία μαζί σας. Αυτά τα αποκαλούμενα πνευματικά βιβλία σας όμως είναι μια διαρκεί πηγή εχθρότητα και ταραχής. Γιατί δεν μπορούμε να έχουμε ειρήνη; Γιατί εσείς δεν διαβάζεται τα βιβλία μου; Δεν είναι και αυτά πνευματικά; Κι εγώ πνεύμα δεν είμαι;

Κι εγώ εμπνέω ανθρώπους να γράφουν βιβλία. Δε φτάνει παρά να πέσει ένα απ' αυτά τα παλιόχαρτα, που τα λέτε περγαμηνές, στα χέρια ενός απλού κι ανόητου κι αρχίζει εκ νέου καινούργιος πόλεμος κι αναγκαζόμαστε να φεύγουμε κι να αρπάζουμε πάλι τα όπλα εναντίον σας. Ανήμπορος πια να κρατήσει σιωπή, ο φτωχός ηγούμενος τον ρώτησε.

Ποιο είναι το μεγαλύτερο όπλο σας εναντίον των μοναχών στους καιρούς μας; Κι εκείνος απάντησε. Όλο το ενδιαφέρον μας σήμερα στρέφεται στο να κρατήσουμε τους μονάχους και τις μοναχές μακριά από τις πνευματικές ενασχολήσεις, ιδιαίτερα δε από την προσευχή και την μελέτη αυτών των καπνισμένων βιβλίων. Γιατί δε δαπανάτε περισσότερο χρόνο στη φροντίδα των κήπων και των αμπελιών, στο ψάρεμα, στα σχολεία για τους νέους, στη φιλοξενία όλων αυτών των καλών ανθρώπων που έρχονται εδώ το καλοκαίρι για καθαρό αέρα και υγιεινό νερό; Οι μοναστές που ασχολούνται με τέτοια πράγματα πιάνονται στα δίχτυα μας όπως οι μύγες στον ιστό της αράχνης. Ως ότου όλα αυτά τα βιβλία καταστραφούν ή φθαρούν από το χρόνο, δε θα ειρηνέψουμε. Είναι σαν σαίτες και βέλη για μας. Δεν είχε καλά καλά τελειώσει τα λόγια αυτά και σήμανε το σήμαντρο για την ακολουθία του όρθρου. Ο αρχηγός των δαιμόνων εξαφανίστηκε αμέσως σαν καπνός. Ο γέροντας ξεκίνησε για την εκκλησία με μεγάλο πόνο ψυχής, εξαιτίας των αποκαλύψεων αυτών και μπήκε στην εκκλησία. Όταν μαζεύτηκαν οι μοναχοί τους διηγήθηκε με δάκρυα στα μάτια όλα όσα είδε κι άκουσε κατά την διάρκεια της φοβερής Αυτής οπτασίας. Και μετά έδωσε εντολή να καταγραφούν όλα αυτά για να ωφεληθούν οι επιγενόμενοι.

2) Επίσης και από τό ακόλουθο περιστατικό αποδεικνύεται πώς οί δαίμονες φρίττουν στην παρουσία και μελέτη από τούς χριστιανούς τών Πατερικῶν κειμένων:

Ο ΣΤΑΡΕΤΣ Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ είχε ένα μολδαβό μαθητή, το Γεώργιο, που με την σειρά του είχε και αυτός ένα μαθητή, Γεώργιο και αυτόν, που ήταν τυπογράφος στο Νιαμέτς στη Ρουμανία. Στις αρχές του 19ου αιώνα ο Γεώργιος αυτός πήγε στο Άγιο Όρος και εγκαταστάθηκε σε ένα κελί στην περιοχή της Βίγλας, κοντά στη θέση που σήμερα βρίσκεται η ρουμανική σκήτη. Ήταν μορφωμένος άνθρωπος. Αφού αποτάχθηκε τον κόσμο, έζησε σαν ερημίτης και απόκτησε πολλά χαρίσματα από τον Θεό. Ο γέροντας Γεώργιος είχε ένα μαθητή τον Αθανάσιο. Έζησαν μαζί οκτώ χρόνια. Ο Αθανάσιος μιλούσε γι τον στάρετς Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ με δέος και σεβασμό και διηγούνταν τα ακόλουθα για να δείξει το ύψος των πνευματικών του αναβάσεων. «Είχα την εξαιρετική ευλογία να γνωρίσω τον τελευταίο επιζώντα μαθητή του γέροντα Παΐσιου. Από το ακόλουθο περιστατικό που συνέβη σε αυτόν, που ήταν άνθρωπος πνευματικά έμπειρος,

μπορείτε να καταλάβετε πόσο μεγάλος άγιος ήταν ο Παΐσιος. Κάποτε καθόταν στο καλύβι του και προσευχόταν. Ξαφνικά είδε (σαν σε έκσταση, όπως συνήθως αποκαλύπτεται σε τέτοιους ανθρώπους) πλήθος δαιμόνων να κυκλώνουν ένα είδος θυσιαστηρίου και σε λίγους άλλους δαίμονες να συνοδεύουν τον σατανά με δαιμονική επισημότητα. Ο σατανάς κάθισε πάνω στο θυσιαστήριο και δεχόταν τους δαίμονες ένας - ένας με τις αναφορές τους και απαντούσαν στις ερωτήσεις του. Εσύ που ήσουν; Ρώτησε ο σατανάς τον πρώτο δαίμονα. Ήμουν στο καλύβι ενός μοναχού, που ζει στην ησυχία έξω από το μοναστήρι, μα δεν μπορούσα να τον πλησιάσω, γιατί όσες φορές δοκίμασα εκείνος έπεφτε κατά γης φυσικά έκανε μετάνοιες και προσευχές και ήταν καλυμμένος ολόκληρος με μια φωτιά που με έκαιγε και για αυτό μου ήταν τελείως αδύνατο να φτάσω κοντά του. Ο σατανάς τότε διέταξε να τον δείρουν όπως και τους άλλους που δεν τα κατάφεραν στις δαιμονικές επιδιώξεις τους. Κι ήταν όλοι αυτοί 5-6 δαίμονες. Μετά ο σατανάς άρχισε να γρυλίζει και να λέει. Ω! πόσο με ενοχλούν αυτά τα παλιόχαρτα (εννοούσε τα πατερικά βιβλία μεταφράσεις του Παΐσιου.) Θάρθει καιρός όμως που όλα θα υποταχθούν στην θέληση μου, και αυτά τα βιβλία θα εξαφανιστούν. Και η εποχή αυτή, πρόσθεσε ο γέρον Αθανάσιος ήρθε. Η περίφημη βιβλιοθήκη της μονής Νιαμέτς κατακάηκε και τα λίγα βιβλία για την νοερή προσευχή που γλίτωσαν από την καταστροφή έχουν μείνει στ' αζήτητα, κανείς πια δεν ενδιαφέρεται γι' αυτά. Ο γέροντας Αθανάσιος συνέχισε. Πρέπει να διαβάζουμε διαρκώς ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ. Όλοι οι άγιοι πατέρες διάβαζαν πολύ, διάβαζαν ως ότου να λάβουν το χάρισμα της προσευχής. Τον Οκτώβριο του 1873 ο Αθανάσιος αρρώστησε και στις 23 του μηνός πέθανε και κηδεύτηκε στο κοινό κοιμητήριο.

Πηγή: iellada.gr